

bliver, haade bitter og ikke videre billig. Jeg ser ingen anden Udvej for Bryggerne end Udmyddighed, overfor Kontrollen og Tiggeri overfor Overbestyrelsen for at faa disse Bøder saa smaa som muligt, saa at man ikke bliver helt ødelagt. — Man er vist ogsaa kommen ind paa et Forhold, som afføder en anden Klæmpe, idet en Fuldmægtig eller en Bestyrer, som har Øyst til at give sin Principal en Bøte, simpelthen kun behøver at være lidt uforsigtig eller unøjagtig, saa faar Principalen Bøten, og muligvis faar Fuldmægtigen kun Halvdelen af Bøten. En Rædberkarl, som skal angive, hvor meget Øl der er udleveret, kan ved Uagtsomhed eller Uvilje opgive for lidt. Nu er det ganske vist, at den Slags Forretninger blive kontrollerede af Fuldmægtigen eller Bryggeren selv; ved mindre Bryggerier tale vi ikke om Fuldmægtige eller Bestyrere, der udretter som øftest Manden selv Arbejdet. Utsaa man søger at kontrollere det bedst mulige; det gør man ogsaa nu; forstikkes der noget Øl nu, mister man den Værdi, men er iøvrigt fri for videre Tiltale; men forstikkes der, efter at Øllet er blevet 10 Kr. dyrere, en Tønde Øl eller en mindre Fustage, saa er Tabet ikke alene Øllet, men ogsaa Toldafgiften og denne aldeles urimelige Bøde, og hvor let er det ikke i et Bryggeri for de Folk, der fylde paa, tappe om, at forstikke en eller to Fustager! Den, der selv har gjort det, kan ikke faa Andel i Bøden, for saa vidt det paavises — det behøver nu ikke altid at paavises — men en anden, hans gode Ven, kan angive dette Forhold, og han kan faa nyde Angiverens Løn.

Dersom det nu var nødvendigt at have noget saadant som foreslaet her, ja saa maatte man jo finde sig i det, som man finder sig i saa mange Ting, der ere nødvendige; men jeg skønner ikke, at det paa nogen Maade er nødvendigt. Og dersom det ikke er nødvendigt at anvende dette Princip, saa burde man have holdt sig til det, man kender, og som ikke fordrer mere Tillid end almindeligt er. — Jeg skal iøvrigt ikke tale ret længe om denne Sag, da jeg jo allerede i Fjor forsøgte det samme Standpunkt, men paa Grund af min Stilling — jeg har en lang Virketid for mig; jeg har været næringsdrevende i 40 Aar; i 20 Aar har jeg brygget Øl og i 3 Aar Lagerøl — tror jeg vel at turde sige, at jeg ikke er ukendt med disse Forhold, maaste nok saa godt kendt med dem, som de, der have afsluttet Lovforslaget. Jeg vil derfor indstændig bede den højtærede Minister og det høje Ting om velvillig at tage mine Indsigelser under god Overvejelse. Jeg tror, som jeg

bemærkede, at det er en Kræftskade ved Lovforslaget, der uden Nødvendighed vil bringe mange Ubehageligheder frem over Bryggerne.

Jeg har en Gang set en Mand dressere en Hund, og det gjorde han derved, at han havde et Halsbaand paa den, jeg tror, det kaldes et Koralhalsbaand. Det bestod af smaa Træklodser, besatte med Særnpigge. Saa trak han i Snoren saaledes, at Hunden, naar den ikke lystrede hans mindste Vink, fik alle disse Særnpigge ind i Halsen. Det var vel sagtens en ret god Metode til at faa denne Hund til at lystre. Nu skønner jeg, at der er megen Lighed mellem paa den ene Side Hunden og denne Mand og paa den anden Side Bryggeren og Kontrollen. Bryggeren er Hunden, og §§ 13 og 15 ere Halsbaandet med Piggene, § 18, denne Eftergivningsparagraf, kan maasse være Baandet, og Kontrolløren er Manden, som holder i Baandet. Bryggeren har faaet Lovens tvingende Magt, Halsbaandet, om sin Hals og veed, at det er besat med Pigge, ligesom han veed, at Kontrolløren kan trække i denne Snor ved hans mindste Uforsigtighed, ja, endog, at han skal trække i den. Det forekommer mig, at det er en uværdig Stilling for en dansk Statsborger at skulle indtage, og jeg priser mig lykkelig ved ikke at skulle være Hunden paa denne Maade.

Bed de sidste Balg til det høje Ting gif der ligesom en Parole om, at der skulde vælges flere næringsdrevende ind i det høje Ting. Det kunde jo aabenbart ikke være for at tilføre Tinget teoretiske og videnskabelige Kræfter. Jeg kan ikke skønne andet, end at Meningen dermed maatte være, at man ønskede at indpode de herfra udgaaende Love noget mere Praktisk, saaledes at de bedre kunde falde sammen med de virkelige Forhold ude i Livet. Dette burde man nu tage en lille Smule Hensyn til, og jeg vilde prise mig lykkelig, dersom man vil stænke mine Udtalelser velvillig Opmærksomhed; kunde vi faa disse Bestemmelser forandrede, vil jeg være glad ved at have gjort nogen Nytte i dette Forhold. Lykkes det ikke, naa, saa har jeg for saa vidt min Samvittighed fri, som jeg har gjort min Pligt — maaste dog ikke saa udsørligt, som det først var min Agt, men af Hensyn til den højtærede Formands Hensætning og Forholdene i Folketinget anser jeg det ikke for rigtig at forlænge Diskussionen, og jeg haaber, at det eventuelle Udvalg, som vil faa med denne Sag at gøre, vil tage disse Bemærkninger under gunstig Overvejelse.

Formanden: Jeg vil dog nødig, at de faa Ord, og den deri indeholdte Antyd-